

Yalnız Kasaba

– Kendine Ait · 16 Kasım 2021

Yalnız bir kasabada yaşar ruhum,
Bomboş,soluksuz gar son istasyonum.
Gecenin karanlığında aydınlanmaz sokakları,
Terk edilmiş evlerin sönüktür lambaları.
Rüzgarın kapısını gıcırdattığı kasaba barı,
Daha da çınlar kulaklarımdaki sessizlik çanları.
Geçerken kıyısından haykırır tüm eksikliği,
Artık duyulmayan şarkıların ölüm sessizliği.
Bugün de rota eski kasaba mezarlığı,
Çorak topraklarının asırlardır sulanmadığı.
Bu civardaki en kalabalık yanımda burası,
Ben tutarım asırlardır unutulmuş yası.
Ruhlarımız yabancı olsa da ana dilimiz yalnızlık,
Anlarız sessizce çökene dek üstümüze karanlık.
Değiştiremedikleri gerçekleri artık kabullenirler,
Kasabayı terk edenler bir daha geri dönmeyecekler.
Saatler usulca vedayı vurduğunda,
Her gün şu yemini tekrarlarım huzurlarımda;
'Yalnız kasabadır benim memleketim,
Bu topraklara karışacak kemiklerim.'

16.11.2021